

FLAT-OUT CELESTE

Celeste bolondulásig

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JESSICA PARK

J E S S I C A P A R K

FLAT-OUT CELESTE

Celeste bolondulásig

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Andrew-nak, természetesen.

*Nem telik el úgy nap – egyetlen árva nap sem –,
hogy ne kápráztatna el a barátságunk és a lényed.
Köszönöm, hogy mindig segítesz tisztán látnom!*

1. fejezet

ÍGY VOLT A LEGJOBB

– *T*ehát röviden összefoglalva, ezt jelenti a *reductio ad absurdum* – nézett Celeste sugárzó mosollyal az osztálytársaira, és lecsukta laptopja fedelét. Megérte az elmúlt hónap. És kifizetődött a benne felgyült rengeteg energia meg izgalom, amit most boldogan adhatott ki magából. A filozófia kiselőadás tökéletesen sikerült. – Így hát legközelebb, ha olyan helyzetben találjátok magatokat, amikor az igazatok bizonyításához be kell mutatnotok az ellenkezőjéről, hogy hamis, kifogástalanul fel lesztek készülve.

A kiselőadás valóban fantasztikus és átfogó lett, bár az osztálytársai kifejezéstelen arca nem éppen ezt tükrözte. Egy kék sapkás srácról úgy tűnt, még mesterséges kómában is élénkebb lenne, egy piszkosul rövid miniszoknyában feszítő lány pedig gyilkos pillantásokat lövellt Celeste felé. Celeste Mr. Fisherre pillantott, hátha az ő reakciója más. A tanáruk döbbenten nézett. Valami nem stimmelt. Valami baj történt. De hogy micsoda, arról Celeste-nek fogalma sem volt. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és végiggondolta az elmúlt negyvenöt percet. Talán elfelejtett valamit? Bár úgysem számított, mit gondolnak a többiek.

Fisher tanár úr csücsörített, mint aki a mosolygást próbálja elnyomni, és közben fölkelt az ablak melletti székéről. Celeste csöppet sem találta derűsnek a helyzetet. Ami azt illeti, az előbbi jókedve teljesen odalett.

– Nos, ez... igazán... ez igazán zseniális volt – szólt a tanár.
– Biztos, hogy végzős gimnazista vagy, nem pedig máris a diszsertációdát véded? – A lányra kacsintott, épp amikor hangosan megszólalt a csengő. Celeste fellélegzett.

Az osztálytársai sietve elhagyták a termet, és ahogy elmentek mellette, egyikük meglökte a laptopját, egy másik pedig a lábára lépett, nem teljesen véletlenül. Celeste maga elé meredt, hagyta, hogy az arcok homályos foltként ússzanak el előtte. Most hiba lett volna rájuk összpontosítani. Még így is látta a grimaszokat, és a csengő lármájának dacára hallotta a morgolódást.

Ez tuti nem százas. Egy szavát se lehetett érteni.

Még soha a büdös életben nem unatkoztam ennyire.

Nem érdekel, milyen szexis a kicscsaj, ez akkor se volt normális.

Flúgos. Lúzer. Fura.

A mellkasához szorította a gépét, amíg a terem ki nem ürült.

– Celeste?

A csengő mostanra elhallgatott, helyette valami más hang zúgott a lány fülében, olyasmi, mint a szél vagy a statikus zörej.

– Celeste? Jól vagy?

– Hogy? Én? Igen, persze. Teljesen jól. – Megfordult, és Mr. Fisherre mosolygott. Kedvelte a tanárt. Jóságú volt, és mindig lágy hangon beszélt. Igaz, általában olyan szaga volt, mint az ázott avarnak, de a lány ezt megbocsátotta neki, nem tekintette súlyos jellemhibának, hogy kölni terén nem túl jó az ízlése.

– Biztos? Roppant részletes volt a kiselőadásod. Ha jól sejtem, nagyon kimerítő lehetett végigmondani. Rengeteg tudnivalót sűrítettél bele. Le vagyok nyűgözve, mint mindig, és nagyra becsülöm a komoly munkát, amit nyilvánvalóan belefektettél a felkészülésbe.

– Élvezem az anyaggyűjtést. Lelkesítő és érdekfeszítő – felelte Celeste. A mosolygásba belesajdult az arca, de azért törekedett rá.

– Biztos, hogy jól vagy? Sajnálom, ha az osztály nem mutatott olyan érdeklődést, mint remélted. Az anyag egy része talán egy kicsit bonyolult volt nekik.

– *Valóban* arra számítottam, hogy a répas metafora kicsit lelke-
sebb fogadtatásra talál, de úgy tűnik, nem mindenki értékeli egy
szellemes, filozófiai jelentőségű gyökérzöldséges utalást. – Celeste
a padjához lépett, és betette a laptopot meg a mappáját a piros
oldaltáskájába.

– Szerintem nagyon is találó volt, és tényleg szellemes. – A tanár
úr habozott. – Ez ugyan egy kitűnő magániskola, és a tanulók nagy
része okos meg figyelmes, de ez még nem jelenti, hogy képesek
volnának arra, amit te az imént produkáltál. Vagy hogy egyáltalán
megértenék. Ezzel nincs semmi baj, tudod? Jóval a korosztályod
előtt jársz; ezzel biztosan tisztában vagy. Nincs rajta mit szégyellni.

– Miért szégyellném? – vágta rá Celeste túl gyorsan. – Bocsánat.
Igazából kimondottan élvezetesnek nevezném a komolyabb gon-
dolkodást igénylő feladatokat. Én csak azt reméltem, hogy megfe-
lelően ki tudom fejezni a téma iránti lelkesedésemet a tanár úrnak,
és ez sikerült is.

– Ügyes voltál. Szívesen írnék neked ajánlólevelet az egyetemi
jelentkezéshez. Gondolom, a lehető legrangosabb intézményeket
nézted ki magadnak.

– Igen, köszönöm szépen, nagyon örülnék egy ajánlólevélnek.

– Tudom, hogy még csak október van, de gondoltam, egyes helyekre talán már most beadhatod a papírokat. Csak az elit egyetemekre jelentkezel? Mert ha esetleg érdekel, volna néhány egyéb ötletem.

– Egyéb ötlet? Miért volna szükségem egyéb ötletekre? – Celeste a vállára emelte a táskáját, és tett egy lépést előre. A terem forogni kezdett körülötte, úgyhogy megállt, és lesütötte a szemét. – Elnézést kérek. Úgy tűnik, mintha kissé megrohant volna az adrenalin a prezentációm miatt.

– Nem kérsz egy kis vizet? – ráncolta a homlokát Fisher tanár úr.

– Valóban jó ötlet volna, ha innék valamit. Most úgyis lyukasóráam lesz, azalatt összeszedhetem magam. – A táskája úgy húzta a vállát, hogy egy pillanatra attól félt, lehúzza a föld alá, és örökre elvész a mélységben.

– Hát, mindenesetre gratulálok a remek munkádhoz. Igazán büszke lehetsz magadra. – Mr. Fisher begombolta a kardigánját, és bekapott egy szem rágót, mielőtt leült az asztala mögé. – Holnap találkozunk, kis hölgy!

Celeste búcsút intett, és mély levegőt vett. A folyosóra vezető ajtó mintha szokatlanul nehezen nyílt volna ki, és nagyot sóhajtott, ahogy végre kilépett a teremből. Az iskola sötét fapadlója és rézdíszítései általában megnyugtatóan hatottak rá, a fejét betöltő zúgás azonban csak nem szűnt meg. Mégis *mi* lehetett ez a hang?

Jókedvűnek kellett volna lennie. A mai nap nagyjából úgy alakult, ahogy remélte; sikeres kiselőadást tartott anélkül, hogy az osztálytársai beleszóltak volna, még csak kérdésekre sem kellett válaszolnia. Celeste-nek pont így volt a legjobb. Nem akart hatással lenni semmire és senkire, leginkább annak örült, ha észre sem

veszik. Meglett volna a prezentációját követő gúnyos megjegyzések nélkül, de nem érték meglepetésként, és nem tartottak sokáig. Most mégsem volt feldobva.

A legtöbb diák már órán ült, Celeste pedig arra akarta használni a szabadidejét, hogy begubózzon a könyvtárba, és olvasson. Nem kellett házit csinálnia, így legalább újra elmerülhetett valamelyik Jane Austen-regényben. Elért a szekrényéhez, és lassan elforgatta a számszár tárcsáját. Nem nyílt ki. Újra megpróbálta, hiába. A harmadik nekifutásnál jött rá, hogy alig látja a számokat a tárcsán, mert könnyes a szeme. Hevesen pislogott, így végre kitisztult a látása, és sikerült kinyitnia a zárat. Mégis mi a csuda baja van ma?

Éppen betette a táskáját a szekrénybe, amikor hirtelen összerendezt a robajra, ahogy egy hosszú, rikító rózsaszín hajú lány nekivette magát a mellette lévő szekrénynek.

– Tök állat volt a kiselőadásod – vigyorgott, és a fémajtónak döntötte a fejét.

Celeste végignézett rajta. Igen, ez a lány tényleg vele járt a filozófiaórára. A hajszíne miatt nehéz lett volna nem észrevenni, viszont még sosem beszéltek. Nem mintha Celeste sok emberrel beszélgett volna. Önként választotta a társasági elszigetelődést, mivel így felelt meg neki. Az osztálytársnője most betolakodott az életterébe, de azért Celeste igyekezett udvarias lenni hozzá.

– Téged Dallasnak hívnak, ugye? Javíts ki, ha esetleg tévednék – mondta. – Gyakran az ablak mellett ülsz, és kibámulsz a szabadba, ahelyett, hogy az oktatót hallgatnád.

A lány elnevette magát.

– Te aztán nem beszélsz mellé. Ja, Dallas vagyok. De nem, nem elbambulni szoktam. Csak jobban megjegyzem a hallottakat, ha közben nem vonja el a figyelmemet Fisher bá tragikus frizkója.

– Ó! Hát, valóban nem lehetne tökéletesnek nevezni a hajviseletét.

– Ráadásul egyszer óra közben egy madár egyenesen nekirepült az ablaknak, és azonnal meghalt. Totál undorító volt, de azóta pláne az ablakon tartom a szemem, nehogy lemaradjak egy újabb öngyis madárkáról.

– Tényleg nem mondhatnánk, hogy az ilyesmi mindennapos.

– Na, szóval, a kiselőadásod állati kircsi volt. Imádtam.

Celeste nem igazán tudta megállapítani, hogy komolyan gondolja-e a dicséretet. Nem tartotta valószínűnek, így inkább nem is válaszolt. Dallas várt néhány pillanatig, amíg a lány a szekrényében lévő mappákkal és papírokkal vacakolt.

– Bocs, valami rosszat mondtam? Úgy nézel ki, mintha tök pi-pás lennél rám.

– Bocsánat. Eszemben sem volna azt állítani, hogy bármi rosszat tettél. – Celeste óvatosan becsukta a szekrényét, és Dallasra nézett, akinek rikító hajszíne elütött ugyan a hetvenes éveket idéző barna bőrdzsekijétől, az összkép valamiért mégis kellemes látvány volt. – Nagyon tetszetősnek találom a dzsekidet. Az ízlésedet kifogástalannak és eredetinek nevezném.

– Tényleg? Kösz! De ez semmi hozzád képest! A legtöbb csaj öl-ni tudna az ilyen göndör, szőke, majdnem derékig érő hajért, ráadásul isteni a szerkód, mintha most léptél volna ki a Vogue-ból. – Meglengette a kezét Celeste felsője előtt. – Ez a kapucnis cucc micsoda? Kasmír? És hozzá lovaglócsizma? Csúcs. Imádom.

Celeste lepillantott a csizmájára. Az édesanyjával együtt vették, épp a múlt héten, egy diszkrétnek szánt szerelés részeként, amiről a lány azt remélte, segít beolvadnia a tömegbe. Ma szerencsét kellett volna hoznia.

– Elég magasra tetted a lécet azzal, hogy elsőnek jelentkezél. De te már csak ilyen menőn nyomod, csajsziám! – Dallas magasra tartotta a kezét, tenyérrel Celeste felé.

A lány felnézett, és kérdőn emelte meg a szemöldökét.

– Rajta, csapj bele! Kérdemelted.

Celeste óvatosan Dallaséhoz érintette a tenyerét.

– Jaj, ne már! Erősebben! Ezt meg kell ünnepelni!

Celeste az ajkába harapott, de keményen belecsapott a rózsaszín hajú lány tenyerébe.

– Bébi! – zengte egy mély hang a folyosón.

Dallas megperdült, és lelkesen lábujjhegyre állt.

– Hát itt vagy végre!

Egy tagadhatatlanul jóképű végzős srác tartott feléjük öles lép-
tekkal. Celeste azonnal felismerte Troyt. A magas fiúból, akit ha-
tározottan „szép szál legénynek” lehetett volna nevezni, csak úgy
sugárzott a magabiztosság. Troy híres volt a suliban. Átkarolta Dal-
las derekát, és magához húzta, majd cuppanós puszit nyomott az
arcára.

– Ne csináld! – kuncogott Dallas. – Troy, ismered Celeste-et?
Celeste, ő a pasim, Troy.

A fiú kezét nyújtott.

– Örvendek.

Celeste óvatosan kezét rázott vele. Troy szeme ki volt húzva ko-
romfeketével, és a szín tökéletesen megegyezett a haja árnyalatá-
val. – A lánynak tetszett ez a kontraszt a tengerészkék pólóval, a
farmerral és az egyszerű inggel.

– Én is nagyon örvendek a szerencsének.

– Celeste olyan kiselőadást tartott filozófiából, hogy mind el-
dobtuk az agyunkat. Senki se akar majd utána következni. Tutkó,

hogy az én csütörtöki előadásom kész rémálom lesz. Egyszerűen isteni volt a csaj. Látnod kellett volna, Troy. Imádtad volna.

– Igen? Tök menő – mosolygott a fiú kedvesen Celeste-re.

– Szóval, Celeste, mi kiugrunk kajcsizni abba az utca végi biszt-róba. Nem akarsz velünk jönni?

– Talán különleges engedélyetek van rá, hogy elhagyjátok a gim-náziumot iskolaidőben?

– Nem, nincs – nevetett Troy.

– Botrányos! – sikkantotta Dallas.

– És nem aggódtok, mi történne, ha esetleg rajtakap titeket a tanári kar egyik tagja, és intővel sújt, aminek aztán súlyos követ-kezményei lehetnek?

– Nem, csöppet sem. A kockázattól csak izgisebb az egész, nem gondolod?

– Ó... hát, ez valóban jogos, nem tagadhatom – bólogatott Celeste élénken.

– Pont ez benne a poén. Gyere velünk! – Dallas odabújt Troy-hoz, és a mellkasán nyugtatta a fejét.

– Nagyon köszönöm a meghívást, de jobban szeretnék a könyv-tárba menni, ahogy terveztem, és olvasni egy kis Jane Austent.

– Totál imádom Jane Austent. De inkább – kezdte Dallas, és a táskájában kotorászott – ezt olvasd! – Egy könyvet nyújtott Celeste felé. – Ez is szerelmes regény. Csak kevésbé régimódi.

Celeste elvette a kötetet. A fekete-fehér borítón egy félmeztelen férfi látszott, izmos felsőtestének szinte minden négyzetcentimé-terét tetoválasok borították, és nagyon is intim ölelésben szorított magához egy nőt.

– Úgy látom, mintha motorkerékpáron ülnének. Aggódok, hogy vajon hol köthet ki a kormány.

– Nyugi, semmi furi nem történik a kormánnyal.
– Nem hinném, hogy ez nekem való regény lenne. Még sosem olvastam ilyen típusú könyvet.
– Azért csak kóstolj bele!
– Nem mondhatnám, hogy magasak az elvárásaim.
– Akkor máris sokkal kisebb rá az esély, hogy csalódást okozzon.
– Megígérhetem, hogy lelkesen és pozitív hozzáállással fogom olvasni – bólintott Celeste.

– Király-sirály. Hát, nekünk most már sietnünk kéne. Ha elkésem matekról, végem van, de megveszek egy kis szalonnás rántottáért. Jó volt dumcsizni veled, Celeste. – Dallas kézen fogta Troyt, és a kijáráshoz vezette.

Ezt a teljesen váratlan találkozást! Hogy ez milyen meghökkentő volt! És vajon van még ember a világon Dallason kívül, aki használná azt a kifejezést, hogy „király-sirály”?

Celeste ismét lenézett a kezében tartott szerelmes regényre. Bár nem igazán érdekelte a könyv, egy kicsit azért megsajdult tőle a szíve, mert nem tartotta valószínűnek, hogy valaha is átéljen bármilyen románcot, akár motorkerékpáron, akár nem.

Mély levegőt vett. Csak azért is elszánja magát, és beleolvas a könyvbe. Talán ebből a szerelmi történetből tanulhat valamit a való világról.

Erről a zavaros, nyomasztó, rémisztő világról.

A világról, ami félelmei szerint egy nap talán egészben elnyeli.

2. fejezet

Á VILÁGRENGETŐ TASLI

Eleste fel-alá járkált a szobájában. Aztán észrevette, hogy közben a kezét tördeli. Leengedte a karját, és folytatta a járkálást. Az ebédlőből fölhallatszott az emeletre némi zaj, és a lány próbálta elhessegetni a büntudatot, hogy kihagyta a vacsorát, amivel a sikeres filozófia kiselőadását ünnepelték volna meg. Már így is épp elég nehéz volt hazudnia a szüleinek, amikor hazaértek a munkából („Az osztály imádta a prezentációm minden egyes érdekfeszítő pillanatát! Nem is maradt elég időm válaszolni az összes hozzászólásukra és kérdésükre!”), de az egyenesen lehetetlen lett volna, hogy egy egész étkezés alatt szórakoztassa őket a kiselőadásáról szóló, tüntetően lelkes beszámolójával. Ezért inkább kimerültséget tettetett, és azt mondta, pihenésként az egyetemi jelentkezési lapokat szeretné bújni, csak hogy bemenekülhessen a szobájába.

Önmagára meredt az egész alakos tükörben.

– Fogd be! És akkor mi van, ha aljas, undorító hazug vagyok, aki soha többé nem méltó senki bizalmára?

Közelebb lépett a tükörhöz. Tisztában volt vele, hogy vonzó a külseje – legalábbis a társadalmi normákat figyelembe véve,

de nem egészen értette, miért is léteznek egyáltalán ezek a normák. A kinézetének semmi köze ahhoz, milyen furcsa szerzet ő valójában. Bár örökölte édesanyja sudár termetét, és a lába is szép hosszú meg vékony volt, Celeste úgy vélte, magassága csak nyakiglábbá teszi, még esetlenebbé, mint amilyennek eleve érezte magát. Arról már nem is beszélve, mennyire feszélyezte a nemrég kikerekedett melle és csípője... Újabban megbámulták a férfiak. Celeste igyekezett a lehető legbővebb felsőkben járni, de még így sem bírta igazán elfedni az alakját. Kedvelte a diszkrét szabású, földes árnyalatú, vastag anyagú ruhákat, az egész testét beborító lebernyegeket és a kényelmes pulcsikat. Bármit, aminek lebegett az anyaga – ironikus módon pont az olyan holmikát, amiket sokan nagyon is romantikusnak tartottak.

A tükörképére visított:

– A kéjvágó pillantások teljesen indokolatlanok, tekintve, milyen abnormális a jellemem!

A közösségi és romantikus kapcsolatok nem tartoztak az erősségei közé. Egész biztosan be fog kerülni egy elit egyetemre, márpedig ez életének egyetlen olyan területe, ahol sikeres lehet. Celeste tudta, hogy egyetlen fiú sem akarja majd őt, amint rájön, milyen belsőt rejt a külseje. Ez a kendőzetlen igazság.

Ez kétségbeejtő volt. És az is kétségbeejtő volt, hogy egyáltalán bántotta a dolog, hiszen saját értékrendje szerint egy nő boldogsága korántsem a tündérmeszerű szerelmi életétől függött.

Leült az asztalához, mélyeket lélegzett, és rendezgette kicsit az alaptól is rendezett fehér tárolódobozokat. Csipogott az e-mail jelzése, megnyitotta a beérkező üzenetet.

Szia Celeste!

A nevem Justin Milano, és másodéves vagyok a San Diego-i Barton Egyetemen. Bár hamar hozzászoktam az itteni kellemes meleghez, valójában a massachusettsi Needham városából jöttem, szóval az otthonom nincs messze Cambridge-től, ahol te laksz. Mióta csak hallottunk felőled itt a Bartonban, nagyon szeretnénk, ha lehetőségünk nyílna felvenni veled a kapcsolatot. Én az egyetem egyik diáknagykövete vagyok, ami azt jelenti, hogy hozánk „édesgetem” az érettségizőket, és megválaszolom a felvételizők minden kérdését. Hamarosan összeröffenést szervezünk azoknak a diákoknak, akik a Bartonon szeretnének tovább tanulni. Reméljük, te is el tudsz jönni! Ha jól sejtem, nagyon lefoglal a sok felvételis tennivaló, de megnézted már esetleg az ismertetőket, amiket az egyetemről küldtünk neked?

Én imádok itt tanulni, és el sem tudok képzelni ennél jobb tudományegyetemet!

Remélem, el tudsz jönni a találkozóra!

Köszí,

Justin

Barton Egyetem? Celeste semmit sem tudott erről a Barton Egyetemről. Mégis honnan ismerik őt? És mikor lesz ez az összeröffenés? Általában nem szokott részt venni semmilyen „összeröffenős” dologban.

Ismét jelzett az e-mailje.

Kedves Celeste!

Jaj, bocsánat, a találkozót szombat délután lesz, 17 órakor.

Justin

Mielőtt a lány rákattinthatott volna a törlés gombra, befutott egy újabb levél.

Tényleg ne haragudj, nagyon sajnálom: mégsem ezen a hétvégén lesz a találkozó, hanem az utána következőn. Jövő hét szombaton, nem most. Egy pillanat, máris csekélok a dátumot.

Oké, szóval 15-e, szombat.

Justin

Celeste az e-mailekre bámult. Ez a Justin nem igazán figyelt oda a részletekre. Legalábbis a részletek tömör összefoglalására nem. Most akkor mégis hova kellene mennie, ha esetleg úgy döntene, hogy részt vesz ezen az ismeretlen egyetem által szervezett „összeszerőffenesen”?

Celeste, ezermillió bocsánat, olyan gyorsan szoktam elküldeni az e-maileket, hogy nem mindig figyelek oda eléggé. Az összejövetel a Harvard téri Határ bizstróban lesz. Már évek óta nem jártam ott, de emlékszem, hogy isteni a garnélarákjuk. Szereted a garnélát? A konyhájuk félig amerikai, félig mexikói.

Elnézést kérek ezért a sok e-mailért! Pedig milyen jól kezdődött ez az egész...

Justin

Celeste szerint *annyira* azért nem kezdődött jól. Valóban szeretete a garnélát, de ez önmagában nem volt elég csábító, hogy odamerészkedjen egy társasági összejövetelre, még hozzá egy olyan egyetem szervezésében, ami nem is szerepelt a listáján. Csak azért meg végképp nem ment volna el, hogy a kedvére tegyen egy olyan illetőnek, aki fölöslegesen bombázta üzenetekkel. Azt el kellett ismernie, hogy a Barton részéről igencsak vakmerő húzás a Harvard felségterületének kellős közepére programot szervezni, és ez a magabiztosság kissé fölkelte az érdeklődését. De egy ilyen esemény akkor sem neki való. Beszélgetnie kellene, aminek csupa kínos megszólalás lenne a vége, ennek pedig már csak azért is fölösleges kitennie magát, mert más egyetemekre akart jelentkezni. Olyan egyetemekre, ahová beadhatta a jelentkezését írásban, és ahol legfeljebb négy szemközt kell majd elbeszélgetnie az intézmény oktatóival vagy szakembereivel. Olyan emberekkel, akik értékelik az intelligenciáját, nem pedig az alapján ítélik meg, képes-e elcsevegni velük rákfalatozás közben.

Kopogás hallatszott, majd Matt dugta be a fejét az ajtón, és egy barna papírzacskót lengetett meg a húga irányába.

– Úgy hallottam, anya töltött paprikát csinált vacsorára. Amikor legutóbb azt főzött, majdnem belehaltam a szélgörcsbe. Ha jól sejttem, megint a darált csirke, rizsparéj, kelbimbó és gránátalmamag undorító kotyvalékából gyártotta a tölteléket.

Celeste-et a bátyjának már a hangja is megnyugtatta. Mattre mosolygott.

– A szagból ítélve úgy sejttem, igazad lehet.

– Szóval nem vacsoráztál? Tudtam én! – Matt lehuppant a lány ágyára, és elnyúlt rajta. Langeléta teste összegyűrte a takaros fehér paplant, amit Celeste reggel tíz percen át igyekezett gondosan

kisimítani, mielőtt elindult az iskolába. – Gondoltam, tartok egy kis szünetet a magolásban, és hozok neked valami ehető kaját.

– Olyan illata van, mintha hamburger volna a Mr. Bartley'sből – mondta a lány. Felállt az íróasztaltól, és leült Matt mellé. – Örömmel neki is látnék, figyelmes bátyóké.

A fiú erre szorosabban megmarkolta a zacskó száját.

– Előbb ki kell találnod, pontosan milyen fajta hamburger!

– Mégis honnan tudhatnám?

– Hunyd le a szemed!

Celeste úgy tett, aztán érezte, hogy Matt az orra alá dugja a zacskót. Édes illatot szimatolt, különféle fűszereket... meg egy kis fokhagymát.

– Á! Krémsajt és szalonna! Ez egy Mark Zuckerberg-burger!

– Hozzá pedig sült édesburgonya meg egy üveg jeges tea, de ráhibáztál. Ez tényleg az a hamburger, amit Amerika úgynevezett „leggazdagabb kockafejéről” kereszteltek el.

– Miután ledoktorálsz az MIT-n, te leszel Amerika leggazdagabb kockafeje – jelentette ki Celeste sült krumplival teli szájjal.

– Hacsak nem a zárt osztályon kötök ki, mielőtt még megszerezném a PhD-met.

– Már csak ezt az egy évet kellene kibírnod. És szó sincs róla, hogy pszichiátriai kezelésre szorulnál, Matthew. Remekül haladsz.

– Épphogy elkaristolgatok. – Matt benyúlt a zacskóba egy marék sült krumplióért, és kinyitotta a lány jeges teáját.

– Nem csupán „elkaristolgatsz”. Órákat tartasz, pompás eredményeket érsz el, és minden szempontból olyan sikeres vagy, ami még az édes jó anyánk által támasztott magas elvárásokat is felülmúlja. – A homlokát ráncolta, miközben bátyja az édesburgonyát majszolta. – Te sem ettél még?

– De igen. Benyomtam két hamburgert. Viszont a sült édesburgonyából sosem elég.

– Nekem azonban csak véges számú jutott, és te most abból lopkods. De nem is panaszkodnék, mert ez nagyon kedves volt tőled.

Matt rágás közben elmélyülten figyelte.

– Jól vagy?

– Miért kérded?

– Sokszor használsz feltételes módot. Ez akkor jellemző rád, ha ideges vagy.

– Tudom. De alapvetően így szeretek beszélni. Ha nagyon nehéz volna kerülnöm, akkor inkább nem szeretném erőltetni.

– Oké. Értem. – Még egy kicsit rágott. – Úgy hallom, jól sikerült a kiselőadásod. A barátaidnak is tetszett?

– Azt mondanám, egyenesen csodásan sikerült. Dallas barátnőm utána félrevont, hogy hosszasan gratulálhasson.

– Ez csúcs, Celeste. – Matt felhajtotta a fél üveg jeges teát.

– Aztán adtam neki egy nagy taslit.

A fiú félrenyelte az italt, és kétségbeesetten próbált levegőhöz jutni.

– Tessék? Hogy mit csináltál?

Húga oldalra hajtotta a fejét.

– Taslit adtam neki.

– Ez... ez tuti nem stimmel – habogta Matt. – Legalábbis nagyon remélem.

– Felemeltük az egyik kezünket, és belecsaptunk egymás tenyerébe. – Értetlenül nézett a fiúra. – Erre nem a tasli a helyes kifejezés?

– Jaj, nem, hála istennek, dehogyis. Szerintem te arra gondolsz, hogy adtál neki egy ötöst, vagyis egy pacsit.

– Ha te mondod. Nos, mindegy, szóval ez történt. Tudod, mennyire hadilábon állok a köznyelvi kifejezésekkel, így nem mondhatnám, hogy díjazom a döbbségt reakciódat.

– Tisztában vagyok veled, és elnézést kérek.

– Ha már itt tartunk, szeretném, ha tisztáznál nekem még valamit.

– Lökjed!

– Mit jelent az, hogy valaki „nem százaz”? Jól sejtem, hogy ez százalékos arányban értendő? És ha igen, akkor mire vonatkozik, miben nem éri el az illető a száz százalékot?

Matt felnyögött.

– Egyre furább ez a beszélgetés. Nem dumálhatnánk inkább... Álljon meg a menet! Miért kérdezed? Csak nem neked mondta ezt valaki? – Mérgesnek tűnt.

Celeste a sült krumplival játszadozott.

– Nem. Természetesen nem. Csak hallottam valahol a kifejezést, és fölkeltette a kíváncsiságomat.

– Akkor jó... – A bátyja gombóccá gyúrta a papírzacskót, aztán újra kisimította. Majd megint összegyúrta. – Azt jelenti, hogy valaki nem épelméjű. Tudod, örült.

– Köszönöm, hogy megmagyaráztad! – Celeste megette az utolsó falat hamburgert, és beletörölte a kezét az egyik papírszalvétába. Elhatározta, hogy nem törődik azzal, mit gondolnak róla az osztálytársai. Erős akart lenni. Tovább akart lépni. – Ma e-maileztem neked valaki egy San Diegó-i egyetemről.

– Igen? – Matt kerülte a pillantását.

– Igen. Egy bizonyos Barton Egyetem nevében. Ami San Diegóban van – hangsúlyozta.

– Elsőre is hallottam.

– Julie pedig Los Angelesben van.

– Tisztában vagyok veled, hol tartózkodik Julie.

Celeste várt, ám a bátyja nem mondott többet.

– Talán járhatnék oda egyetemre, és akkor kénytelen lennék eljönni Kaliforniába, hogy meglátogass. Így egy államban lennétek Julie-val.

Matt felült, és áthajította a szobán a papírzacskót, bele a szemetesbe.

– Celeste... Hagyd abba, jó?

Kopogtattak, és azonnal kitérült a szoba ajtaja.

– Celeste? Ó, szervusz, Matt! Te meg mit csinálsz itt? – Édesapjuk, Roger lépett be a szobába. Még mindig ugyanazt a kordnadrágot és kötött pulóvert viselte, amiben munkában volt. – Nem is hallottam, hogy hazasettenkedtél, de... Ó, csak nem ételt hoztál? Mi ez az illat? Hamburger? – Óvatosan becsukta az ajtót, és lábujjhegyen odaosont hozzájuk. – Ide veled, ide veled!

A lány elnevette magát.

– Már megettük.

– Ó, hát ez igazán szép, Celeste. Engem meg sorsomra hagyatok a kuszkuszos lasagnéval, amit anyátok csinált? Én aztán lelkesen támogatom a konyhai kísérletezést, de ez az ízé teljes kudarc volt.

– Nem én kértem Matthew-t, hogy hozzon nekem hamburgert, bár sajnálom, hogy nem ízlett neked a vacsora. Attól tartottunk, hogy anya ismét töltött paprikát készített, de ez mintha még annál is rosszabbnak hangzana.

Matt öklendező hangot hallatott.

– És mégis hogy lehet kuszkuszból lasagnét gyártani?

– Nem tudom. Azt hiszem, anyátok péppé főzte a kuszkuszt, aztán lelapította, hogy rétegeket lehessen belőle... Na, mindegy,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nem érdekes. Nem maradt legalább egy kis sült krumpli? – kérdezte végső kétségbeesésében.

– Ha Matthew nem ette volna meg mindet, boldogan megosztanám veled – válaszolta Celeste.

– Hát, jó. Akkor megvárom, amíg Erin elalszik, aztán kilopódzom a konyhába, és harapok valamit. Csak azt remélem, hogy anyátok nem kap rajta. Nem akarom megsérteni. Ma már egyszer elhárítottam, amikor megkért, hogy kísérjem el izzasztó jógára, szóval igazán nem kéne kihúznom a gyufát. – Följebb tolta az orrán vékony, ezüsteres szemüvegét, aztán átnyújtott Celeste-nek egy nagy borítékot. – Ez ma jött neked. Ha jól sejtem, újabb egyetemi paksaméta.

A lány megnézte a feladót: Barton Egyetem.

– Milyen különös! Épp ma lépett velem kapcsolatba e-mailben az egyik diákjuk.

– A küldemény súlyából ítélve le merném fogadni, hogy komolyan érdeklődnek irántad – kacsintott az édesapja. – Jól is teszik. Ne feledd, a hétvégén elmegyünk a Yale-re körülnézni. Édesanyád alig bír magával az izgalomtól, képzelheted.

– Valószínűleg csak azért olyan izgatott, mert már eltervezte, milyen undorító kajákat csomagol majd az útra – motyogta Matt. – Örülök, hogy neked nem kell menni.

– Ne gonoszkodj, különben csak azért is magunkkal rángatlak! – csattant föl Celeste. – Anyánk nem fél belevágni új kulináris kalandokba. Véleményem szerint ez inkább lelkesedést érdemelne. Legalábbis elméletben.

– Boldogan veletek tartanék a családi kocsitúrára, komolyan, de két szemináriumra kell felkészülnöm, és még egy befejezetlen tanulmány is vár rám. – Matt felállt. – Erről jut eszembe, most már mennem kéne, hogy dolgozhassak még egy kicsit ma este.